

Arrest

nr. 79 273 van 16 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 december 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat A. VANHOECKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 8 september 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 8 februari 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 17 mei 2011 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 17 mei 2011, nr. X).

1.3. Verzoeker diende op 24 mei 2011 een tweede asielaanvraag in.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 6 december 2011 een beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten

(...)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 21.10.2011 (2)

Overwegende dat betrokkene op 08.09.2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 09.02.2011 van het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 19.05.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 21.10.2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene drie kopies van documenten in verband met zijn gezondheidsproblemen voorlegt: medisch getuigschrift van dokter L. V.(...) dd. 28.09.2011 met begeleidende brief Cabinet d'avocats dd. 20.10.2011; medisch attest dd. 06.06.2011 van Dr. M.(...) M.(...) J.J.; medisch getuigschrift dd. 06.06.2011 van Dr. M.(...) M.(...) met begeleidende brief van Cabinet d'avocats dd. 16.06.2011 tezamen met een bewijs van aangetekende zending van dit document dd. 17.06.2011. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij niet goed kan slapen, snel geagiteerd is en concentratie- en maagproblemen zou hebben. Overwegende dat het onderzoek van deze ingeroepen elementen echter het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken. Overwegende dat een kopie niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan.

Overwegende dat betrokkene zijn identiteitskaart dd. 03.04.1998 voorlegt. Overwegende dat betrokkene dit document reeds had kunnen voorleggen tijdens de behandeling van zijn eerste asielprocedure. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn vrouw aangevallen, aangerand zou zijn en vervolgens zou zijn achtergelaten in een coma. Overwegende dat betrokkene het 'Medical Examination Report' dd. 22.09.2011 van zijn vrouw, A.(...) W.(...) N.(...), voorlegt. Overwegende dat betrokkene een abstract van de 'police records' dd. 23.09.2011 van Kiambu Police Station voorlegt. Overwegende dat betrokkene een medisch attest van Dr. Brian O. O.(...) dd. 24.09.2011 voorlegt in verband met zijn vrouw. Overwegende dat bovenstaande verklaring en bijhorende documenten in verband met zijn vrouw niet het persoonlijke karakter van de betrokkene zijn problematiek kan aantonen. Overwegende dat betrokkene een kopie van de identiteitskaart van zijn vrouw voorlegt. Overwegende dat het CGVS niet onmiddellijk twijfelt aan de identiteit van de vrouw van de betrokkene. Overwegende dat betrokkene een dreigbrief van J.(...) M.(...) K.(...) voorlegt. Overwegende dat dient opgemerkt te worden dat het document geen datum vermeldt en als zodanig geen duidelijkheid bestaat over de afgifte van het document. Overwegende dat betrokkene een brief van de priester A.(...) W.(...) va, de 'House of Praise & Worship Center' dd. 28.10.2011 voorlegt. Overwegende dat bovenstaande brief van de priester een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat betrokkene een enveloppe dd. 04.11.2011 voorlegt. Overwegende dat deze enveloppe enkel bewijst dat er een verzending naar betrokkene gebeurde, zonder aanduiding van wat er verzonden zou zijn. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“(…)

Artikel 62 bepaalt het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.”

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St. nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St. nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev. Dr. Etr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993).

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“Artikel 2: de bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: de opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Z moeten afdoende zijn.

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev. Dr. Etr. 1996, 249).

Verzoeker meent dat bovenvermelde rechtsregels door de dienst vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

Verzoeker vordert dan ook op grond van een schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht de schorsing en de vernietiging van bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Toelichting

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoeker geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. Verzoeker legde degelijk nieuwe stukken voor welke zijn eerste asielaanvraag ten volle ondersteunen. De motivering van de dienst vreemdelingenzaken om te besluiten dat geen nieuwe gegevens worden aangebracht is dan ook ten eerste niet adequaat. Deze motiveringen zijn passend bij de beoordeling van een asielaanvraag ten gronde. De Dienst Vreemdelingenzaken deed niet het minste onderzoek naar de nieuwe stukken van verzoeker.

Aldus is de bestreden beslissing niet adequaat gemotiveerd, en schendt zij artikel 52 voornoemd, welke alleen toe laat na te gaan of de asielaanvraag kennelijk vreemd is aan asiel en/of kennelijk ongegrond, maar niet of er voldoende geloofwaardige elementen om een persoonlijke vrees voor vervolging te kunnen gronden voorhanden zijn. Het gaat hier niet zomaar om een zinnetje in de bestreden beslissing, maar om een soort conclusie die daaraan geëxploiteerd wordt. Het is bijgevolg een determinerende considerans.

Daarenboven is de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

De dienst vreemdelingenzaken stelt dat geen nieuwe elementen gegeven worden aangebracht, wat ze ofwel helemaal niet gaat motiveren ofwel op zeer algemene en vage manier gaat motiveren, voor zover men al kan spreken van enige ‘motivering’ (zie supra).

Nochtans, de voornoemde wettelijke beschikkingen (artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980) vereisen een formele, duidelijke, precieze, adequate, geldige en voldoende motivering. De in casu bestreden beslissing voldoet zekerlijk niet aan deze vereisten waar er ofwel geen enkele motivering wordt gegeven ofwel deze slechts is gesteld in een stereotiepe en algemene bewoording.

Het is in casu echter totaal niet duidelijk welke juridische en feitelijke overwegingen aan de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken ten grondslag liggen. De stereotiepe motivering is geenszins afdoende en passend.

Het is ten eerste onbegrijpelijk dat inzake deze nieuwe asielaanvraag zonder enige concrete motivering en zonder nazicht van de nieuwe stukken en de actuele situatie in Kenia, een beslissing tot in niet in overwegingname van een asielaanvraag en bevel om het grondgebied te verlaten nam (stuk 1).

De bestreden beslissing werd niet op zorgvuldige wijze genomen en de nieuwe stukken werden duidelijk niet op ernstige wijze onderzocht. Uit bovenstaande blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar zorgvuldigheidsplicht totaal niet in acht heeft genomen.

De stereotiepe motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is in casu duidelijk niet adequaat en onvoldoende en zelfs totaal niet correct. Zij gaat duidelijk voorbij aan de concrete gegevens van huidige zaak. De zorgvuldigheidsplicht werd niet in acht genomen.

De DVZ diende minstens de nieuwe stukken grondig te onderzoeken en zo nodig navraag te doen in Kenia. De onderstaande stukken zijn degelijk dienende stukken:

- Attesten van zijn begeleidende Dokters in België waaruit zijn ernstige gezondheidsproblemen blijken;
- Zijn identiteitskaart dd. 3.4.1998;
- Medisch rapport dd. 22.9.2011 van zijn vrouw, A. W. N. (...), welke werd aangevallen, aangerand en achtergelaten in coma;
- Abstract van de politie record dd. 23.9.2011 van Kiamba Police Station;
- Medisch attest van Dr. B.(...) O. O.(...) dd. 24.9.2011 ivm zijn vrouw;
- Identiteitskaart van zijn vrouw;
- Dreigbrief van J.(...) M.(...) K.(...);
- Brief van Priester A.(...) W.(...) van de House of Praise & Worship Center dd. 28.10.2011;
- Enveloppe dd. 4.11.2011.

Het is dan ook meer dan duidelijk dat de dienst vreemdelingenzaken (i) het artikel 62 van de Vreemdelingenwet, (ii) de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, (iii) de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en (iv) de algemene zorgvuldigheidsplicht, totaal niet heeft in acht genomen, waardoor haar beslissing dient te worden vernietigd.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon de verzoekende partij zich steunt op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, kent doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. Artikel 52 van de vreemdelingenwet bepaalt een aantal gevallen waarin de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan beslissen om de vluchtelingenstatus niet te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus niet toe te kennen. Verzoeker is van mening dat dit artikel geschonden werd omdat dit artikel volgens hem enkel kan worden aangewend indien de aanvraag "kennelijk vreemd is aan asiel en/of kennelijk ongegrond". De Raad wijst er echter op dat de schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet in casu niet dienstig kan worden aangevoerd aangezien het geen uitstaans heeft met de bestreden beslissing. Deze werd immers niet getroffen door de commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen, maar door de gemachtigde van de staatssecretaris. Hierbij wordt geen uitspraak gedaan over de gegrondheid van de tweede asielaanvraag van verzoeker, maar over de vraag of deze tweede asielaanvraag in overweging kan worden genomen. Bijgevolg hoeft de gemachtigde van de minister geen rekening te houden met de *“actuele situatie in Kenia”*, zoals hij in zijn middel lijkt te suggereren.

3.5. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, vermeldt de bestreden beslissing wel degelijk de juridische en feitelijke grondslagen waarop zij is gestoeld. Er wordt immers uitdrukkelijk verwezen naar artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt het volgende:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

3.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter gelegenheid van zijn gehoor op 17 november 2011 naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag een aantal kopieën aanbrengt van documenten in verband met zijn medische toestand, waarbij hij vermeldt dat hij niet goed kan slapen, concentratieproblemen heeft en snel geagiteerd geraakt en met maagproblemen kampt. Verzoeker legt kopieën neer van medische getuigschriften, brieven van een *“cabinet d’avocats”* en een identiteitskaart die tot 03/04/1998 geldig was. Verder geeft verzoeker aan dat zijn vrouw aangevallen en aangerand werd en in coma werd achtergelaten, waarbij hij een origineel ‘Medical Examination Report’ van A. W. N. van 22 september 2011, een medisch getuigschrift van 24 september 2011 van A. W. N. en een kopie van de identiteitskaart van A. W. N. neerlegt. Vervolgens stelt hij dat hij werd bedreigd door middel van een brief, waarbij hij een dreigbrief vanwege J. M. K. neerlegt die aan hem is gericht. Ten slotte legt hij een brief neer van priester A. W. van het House of Praise & Worship Center van 28 oktober 2011 en een enveloppe.

3.7. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de neergelegde documenten in verband met zijn medische problemen gesteld dat deze het voorwerp uitmaken van een specifieke procedure zoals voorzien in artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Er wordt tevens gewezen op het feit dat het om kopieën gaat waarvan de herkomst en de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Aangaande de identiteitskaart wordt gesteld dat verzoeker dit document reeds had kunnen voorleggen tijdens de behandeling van zijn eerste asielprocedure. Over de documenten in verband met de aanval op zijn vrouw wordt in de beslissing gesteld dat dit niet het persoonlijke karakter van de problematiek kan

aantonen, waarbij wordt aangegeven over de identiteitskaart van zijn vrouw dat hieraan niet werd getwijfeld door de commissaris-generaal. Met betrekking tot de dreigbrief van J. M. K. wordt gesteld dat deze geen datum bevat waardoor er geen duidelijkheid bestaat over de afgifte ervan. Van de brief van priester A. W. van het House of Praise & Worship Center wordt in de bestreden beslissing gesteld dat deze een gesolliciteerd karakter vertoont. Wat ten slotte de enveloppe betreft, wordt er in de beslissing op gewezen dat deze enkel bewijst dat er een verzending naar verzoeker gebeurde zonder aanduiding van wat er verzonden werd. Uit het voorgaande besluit de gemachtigde van de staatssecretaris dat verzoeker bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.8. De Raad stelt vast dat verzoeker niets inbrengt tegen de concrete motieven van de bestreden beslissing en zich enerzijds beperkt tot de loze kritiek dat het om een stereotiepe motivering gaat en anderzijds stelt dat er wordt voorbijgegaan aan de concrete gegevens van de zaak en de neergelegde stukken wel degelijk dienende stukken zijn. Met deze kritiek slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat de motieven niet afdoende zijn. Hoewel er *in casu*, zoals mag blijken uit de weergave van de overwegingen uit de bestreden beslissing in punt 3.7, geen sprake is van een stereotiepe motivering merkt de Raad op dat, zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit loutere feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 juni 2007, nr. 172.821 en RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171). Verzoeker maakt niet in het minst concreet met welke gegevens geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing of op welk punt de gemachtigde van de staatssecretaris onredelijk te werk ging en toont evenmin aan waarom de neergelegde stukken, die hij nogmaals opsomt, wel degelijk als “*nieuwe gegevens*” zouden moeten worden beschouwd in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

3.9. Er werd geen schending aangetoond van artikel 52 van de vreemdelingenwet. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Er werd geen schending van de zorgvuldigheidsplicht aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.10. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van proportionaliteitsbeginsel. In zijn tweede middel stelt hij het volgende:

“(…)

Verzoeker vordert op grond van een schending van het proportionaliteitsbeginsel de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Toelichting

De gevolgen van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken zijn totaal niet in verhouding met het voordeel dat de Belgische staat eventueel meent uit deze beslissing te kunnen halen.

Deze beslissing zou immers tot gevolg hebben dat het leven van verzoeker in gevaar wordt gebracht.

Er kan geen twijfel over bestaan dat een terugkeer naar het land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat. De situatie in Kenia is totaal aanvaardbaar. De Politie in Kenia is niet in staat een einde te maken aan de onmenswaardige behandelingen en dreiging door de Mungiki. De Politie werkt zelfs samen met deze onwettelijke groepering zijn zich schuldig maakt aan grove mensenrechtenschendingen, waaronder ontvoering en mishandeling, wat verzoeker ten lijve diende te ondervinden. Ook zijn echtgenote werd recent aangevallen, aangerand en voor dood achtergelaten door Mungiki-leden.

De Mungiki winnen de laatste jaren alsmaar meer aan invloed en breidden hun invloedssfeer uit naar gans Kenia.

Een terugkeer naar Kenia is ten zeerste gevaarlijk.

Ook zou deze beslissing tot gevolg hebben dat verzoeker wordt weggerukt uit zijn omgeving waar hij zijn sociaal en psychologisch evenwicht vindt. Een terugkeer zal duidelijk een onherstelbare schade voor verzoeker inhouden, daar waar zijn sociaal leven in België abrupt afgebroken zou worden. Hij vindt ook zijn nodige medische zorgen op het Belgische grondgebied. De ontvoering en mishandeling door de Mungiki hebben bij verzoeker zware sporen achtergelaten op zijn gezondheidstoestand.

Verzoeker heeft nooit tijdens zijn verblijf in België op een of ander wijze schade berokkend aan de Belgische staat of aan de gemeenschap.

De negatieve gevolgen van de beslissing zijn bijgevolg van zo'n ernst dat van enige proportionaliteit met een hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap geen sprake kan zijn.

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing niet proportioneel is.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.11. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid.

3.12. Blijkens de uiteenzetting van zijn middel acht verzoeker de terugkeer naar Kenia disproportioneel aan het voordeel voor de Belgische staat dat voortspuit uit de bestreden beslissing. De Raad merkt echter op dat de bestreden beslissing, waarbij de tweede asielaanvraag van verzoeker niet in overweging werd genomen, niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten. Het middel van verzoeker mist bijgevolg elke grondslag.

Het tweede middel is ongegrond.

3.13. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Verzoeker stelt hierover het volgende:

"(...)

Artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden voorziet in een recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven. Verzoeker vordert op grond van een schending van de artikelen 8 EVRM de schorsing en de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Toelichting

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken betekent duidelijk een ernstige en ongeoorloofde inmenging in het recht op privéleven van verzoeker gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel beschermt eenieder's recht op eerbiediging van zijn privé- en zijn gezinsleven en aldus eenieder tegen willekeurige inmenging vanwege het openbaar gezag.

Par. 2 van dit artikel duldt geen inmenging door de overheid behalve bij de vereniging van de volgende cumulatieve voorwaarden: ze moet conform zijn aan het wettelijke nagestreefde doel in die paragraaf en moet noodzakelijk zijn voor een democratische samenleving. Deze laatste voorwaarde betekent dat zij gerechtvaardigd dient te zijn door een imperatief sociaal belang en ondermeer evenredig dient te zijn met het nagestreefde wettelijke doel (EHRM 13 juli, R.D.E. 1995, nr. 84; RvSt nr. 61.972, 25 september 1996, R.D.E. 1996, p. 755).

Het is dan ook meer dan duidelijk dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van bovenvermelde beslissing flagrant in strijd is met het recht op privéleven van verzoeker.

Verzoeker is het land België als het zijne gaan beschouwen en heeft er een zeer duurzame binding mee ontwikkeld.

Het begrip 'privé-leven' omvat het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen omvat, zelfs relaties van zakelijke aard. Er kan er dan in casu zeker geen twijfel meer over bestaan dat gezien de grote kennis- vriendenkring die verzoeker heeft opgebouwd in België, reeds daarom al zijn recht op privé-leven wordt geschonden door bovenvermelde beslissing.

De beslissing met gevolg een mogelijke verwijdering van het grondgebied maakt dan ook een inmenging uit in de privé-sfeer van verzoeker gezien dit in casu een scheiding van hun levensnoodzakelijke omgeving en zijn sociale en affectieve entourage veroorzaakt (zie ook oordeel van rechter Morenilla, onder EHRM, 13 juli 1995, R.D.E. 1995, nr. 84, P. 277). Verzoeker vindt immers zijn psychologisch en sociaal evenwicht op het Belgische grondgebied.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook totaal niet in verhouding met het nagestreefde doel en bijgevolg schendt deze het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn gezin.

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing de artikel 8 van het EVRM schendt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.14. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.15. Zoals reeds aangehaald bij de bespreking van het tweede middel, merkt de Raad nogmaals op dat de bestreden beslissing geen bevel omvat om het grondgebied te verlaten. Los van de vraag of verzoeker met zijn blote beweringen op afdoende wijze het bewijs heeft geleverd van het feit dat hij op Belgisch grondgebied een privé- en gezinsleven onderhoudt dat kan vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, stelt de Raad vast dat verzoeker niet uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing, waarbij de tweede asielaanvraag van verzoeker niet in overweging wordt genomen, een impact heeft op zijn eventuele privé- of gezinsleven. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan bijgevolg niet op dienstige wijze worden aangevoerd tegen de bestreden beslissing.

Het derde middel is ongegrond.

3.16. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2, 3, 5 en 9 van het EVRM.

“(…)

Artikel 2 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden bepaalt dat:

“Het recht van eenieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, tenzij bij wege van ten uitvoerlegging van een vonnis, dat is uitgesproken door een rechtbank, wegens een misdrijf waarop de wet de doodstraf heeft gesteld.”

Artikel 3 bepaalt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Artikel 5 bepaalt:

“Eenieder heeft recht op persoonlijke vrijheid en veiligheid.”

De beslissing schendt ten eerste de artikelen 2, 3 en 5 van het EVRM. Artikel 2 stelt uitdrukkelijk dat het recht op leven wordt beschermd. Artikel 3 stelt duidelijk dat niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Artikel 5 stelt dat ieder recht heeft op veiligheid.

Bij een terugkeer naar Kenia loopt verzoeker het reëel risico dat hij wordt vermoord en onderworpen wordt aan onmenselijke vernederende behandeling of straffen. Het is immers een algemeen bewezen feit dat de overheden van Kenia geen einde kunnen stellen aan de onmenswaardige behandeling en mensenrechten schendingen door de Mungiki.

Verzoeker kan bij een terugkeer naar Kenia onmogelijk de bescherming inroepen van de overheid en de politie, gezien deze niet in staat zijn een einde te stellen en zelfs hun medewerking verlenen aan de Mungiki.

De bestreden beslissing van de DVZ werd duidelijk niet op zorgvuldige wijze genomen en de nieuwe stukken werden duidelijk niet op ernstige wijze onderzocht. Nochtans komt bij een terugkeer van verzoeker naar Kenia zijn leven in gevaar.

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing de artikel 2, 3 en 5 van het EVRM schendt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.17. Het middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending van artikel 9 van het EVRM aanvoert aangezien verzoeker niet uiteenzet op welke wijze dit verdragsartikel wordt geschonden. Onder “*middel*” moet conform vaste rechtspraak van de Raad van State immers de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel én van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden, worden begrepen (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

3.18. Ook in zijn vierde middel richt verzoeker zich blijkbaar tegen een terugleiding naar Kenia, die nochtans niet het voorwerp uitmaakt van dit beroep. De bestreden beslissing houdt immers enkel de weigering tot in overwegingname van de tweede asielaanvraag van verzoeker in, maar omvat geen bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekers middel mist bijgevolg feitelijke grondslag.

3.19. In zoverre verzoeker herhaalt dat de beslissing niet op zorgvuldige wijze werd genomen en de nieuwe stukken niet op ernstige wijze werden onderzocht, kan worden verwezen naar hetgeen bij de bespreking van het eerste middel werd gesteld.

3.20. Er werd geen schending van de artikelen 2, 3 of 5 van het EVRM aangetoond.

Het vierde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN